

Йонийските острови и др.²³. Съгласно убеждението на редакторите във външно-политическите прегледи на списанието трябвало да попадат само новини с „надеждна достоверност“ и значение в политическия живот. Разглеждането им действително се отличава с обективност и задълбоченост.

Тук се спирам главно на периода, когато „управител“ на „Български книжици“ става следващият редактор - известният обществен деец **Тодор Бурмов** (от началото на 1860 до март 1862 г.). Тогава положението и реформите в Русия са във фокуса на вниманието на европейската преса. На българска почва силният журналистически интерес към случващото се в Русия е предизвикан преди всичко от стремежа на образованите, политически мислещи българи да спрат или поне ограничат започналото поредно преселване на български селяни в пределите на Русия, което застрашавало с обезлюдяване Видинско и други краища на родината. От съдържанието на „Български книжици“ става ясно, че редакцията застава категорично зад онези общественици, които се борят да възпрат това „пагубно преселение“.

През май 1860 г. в „Политический дневник“ между другите новини се отбелязват два компонента в **балканската политика на Великите сили**: постъпките на руската и френската дипломация за разследване положението на християните в Европейска Турция и действията на руския канцлер Ал. Горчаков, подготвящи отхвърлянето на ограничителните за Русия клаузи на Парижкия мирен договор²⁴. Година по-късно в рубриката „Политическо прегледване“ неколкократно се коментира как руските селяни посрещат Указа за отмяна на крепостното право. По информации на в. „Ендепанданс Белж“, „Аугсбургската газета“, някои полски и др. вестници, през май и юни 1861 г. се съобщава, че селяните в Казанска губерния „се побунели“, а в Пермска, Тамбовска, Пензенска, Саратовска и др. губернии отказвали да работят занапред на помещиците²⁵. Препечатват се и известия за обществения кипез в Полша - за протестни демонстрации и арести във Варшава.

През месеците юни - септември 1861 г. в „Български книжици“ отново се пише за вълненията на селяните в Русия „поради прогласената, но още не дадена тяхна свобода“. При това се изтъква, че там селяните са онеправдани, а чиновниците потънали в рушвети, и най-важното - в страната „няма добра нареда, която да осигурява правата на всекиго“. Общо през 1861 г. от страниците на списанието звучат рязко критични преценки за социалното неравенство в Русия и за недъзите в нейното обществено устройство“. На пръв поглед учудва фактът, че редакторът Т. Бурмов, приет за човек с умерените възгледи, помества подобни остри бележки за кризата в Русия. Всъщност той познавал отблизо тамошната